

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour de cassation (Francija) 3. junija 2008 – Google France proti Viaticum in Luteciel

(Zadeva C-237/08)

(2008/C 209/40)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Cour de cassation (chambre commerciale, financière in économique)

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Google France

Toženi stranki: Viaticum in Luteciel

Vprašanja za predhodno odločanje

- 1) Ali je treba člen 5(1)(a) in (b) Prve Direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami ⁽¹⁾ razlagati tako, da ponudnik storitve plačljive optimizacije spletnega iskalnika – ki da oglaševalcem na voljo ključne besede, ki so enake blagovnim znamkam ali jih posnemajo, in na podlagi pogodbe o optimizaciji spletnega iskalnika z uporabo teh ključnih besed organizira ustvarjanje in privilegirano oglaševanje promocijskih povezav na spletne strani, na katerih se ponujajo proizvodi, ki so enaki ali podobni proizvodom, ki jih pokriva registracija znamk – uporablja te znamke tako, da lahko to uporabo njihov imetnik prepove?
- 2) Če taka uporaba ne bi pomenila uporabe, ki jo imetnik znamke lahko prepove, ali bi se na podlagi Direktive in Uredbe (Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti) ⁽²⁾ lahko štelo, da ponudnik storitve plačljive optimizacije spletnega iskalnika ponuja storitev informacijske družbe, ki se nanaša na shranjevanje podatkov, ki jih zagotovi prejemnik storitve v smislu člena 14 Direktive 2000/31/ES z dne 8. junija 2000 ⁽³⁾, tako da ne bi bilo

mogoče uveljavljati njegove odgovornosti, dokler ga imetnik znamke ne obvesti o tem, da je oglaševalčeva uporaba znaka nedopustna?

⁽¹⁾ UL 1989, L 40, str. 1.

⁽²⁾ UL 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL L 178, str. 1).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour de cassation (Francija) 3. junija 2008 – Google France proti CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger, franšizojemalec družbe „Unicis“

(Zadeva C-238/08)

(2008/C 209/41)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Cour de cassation (chambre commerciale, financière et économique)

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Google France

Tožene stranke: CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger, franšizojemalec družbe „Unicis“

Vprašanja za predhodno odločanje

- 1) Ali rezervacija s strani gospodarskega subjekta, z odplačno referenčno pogodbo na internetu, ključne besede, ki v primeru iskanja, za katero se uporablja ta beseda, odpre povezavo s predlogom za povezavo na spletno stran, ki jo ta subjekt uporablja za prodajo proizvodov ali storitev, in predstavitev ali posnemanje s strani tretje osebe, registrirane znamke za označbo enakih ali podobnih proizvodov, brez dovoljenja imetnika te znamke, sama zase opredeljuje kršitev izključne pravice, ki je imetniku te znamke zagotovljena s členom 5 Prve Direktive Sveta z dne 21. decembra 1988 ⁽¹⁾?

2) Ali je treba člen 5(1)(a)in (b) Prve Direktive Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami razlagati tako, da ponudnik odplačnih referenčnih storitev, ki da oglaševalcem na voljo ključne besede, s katerimi se predstavlja ali posnema prijavljeno znamko, in na podlagi referenčne pogodbe izvaja privilegirano ustvarjanje in odpiranje, ob uporabi te ključne besede, promocijskih povezav na spletne strani na katerih so ponujeni proizvodi, ki so enaki ali podobni proizvodom zajetim v prijavo znamk, uporablja te znamke tako, da ima njihov imetnik pravico, da to prepove?

3) Ali lahko v primeru ko ne gre za uporabo, ki jo imetnik znamke lahko prepove, v skladu z Direktivo in z Uredbo (Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti) ⁽²⁾, ponudnik odplačnih referenčnih storitev šteje, da nudi storitve informacijske družbe katerih predmet je shranjevanje podatkov, ki jih dobavi prejemnik storitev, v smislu člena 14 Direktive 2000/31/ES z dne 8. junija 2000 ⁽³⁾, tako da se mu ne more očitati odgovornosti, dokler ga ni imetnik znamke obvestil, da oglaševalec nezakonito uporablja znak?

⁽¹⁾ Prva Direktiva Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1).

⁽²⁾ UL 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL L 178, str. 1).

Tožena stranka: Italijanska republika

Predlogi tožee stranke:

— Ugotovi naj se, da Italijanska republika v zvezi z vračilom DDV davčnemu zavezancu, ki ima sedež v drugi državi članici ali v tretji državi, vendar pa ima v Italiji stalno poslovno enoto, ni izpolnila obveznosti iz člena 1 Osme direktive Sveta 79/1072/EGS z dne 6. decembra 1979 o uskladitvi zakonov držav članic o prometnih davkih – Postopki za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, katerih sedež ni na ozemlju države ⁽¹⁾, in člena 1 Trinajste direktive 86/560 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti ⁽²⁾, saj nalaga davčnemu zavezancu, ki ima sedež v državi članici ali v tretji državi, vendar pa ima stalno poslovno enoto, ki je v zadevnem obdobju v Italiji opravila dobave blaga ali opravljala storitve, da vračilo vstopnega DDV, namesto da ga odbije, pridobi preko mehanizmov določenih v navedenih direktivah, če se pridobitev blaga ne opravi preko stalne poslovne enote v Italiji, ampak neposredno preko glavnega sedeža;

— Italijanski republikli naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Tožba, vložena 4. junija 2008 – Komisija Evropskih skupnosti proti Italijanski republikli

(Zadeva C-244/08)

(2008/C 209/42)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: A. Aresu in M. Afonso, zastopnika)

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Evropska komisija s tožbo Sodišču predlaga, naj ugotovi nezdržljivost italijanskega ukrepa, ki zavezancu za DDV, ki ima sedež v državi članici ali tretji državi, vendar pa ima v Italiji stalno poslovno enoto, ki je v zadevnem obdobju v Italiji opravila dobave blaga ali opravljala storitve, nalaga, da vračilo vstopnega DDV pridobi preko mehanizmov določenih v Direktivi 79/1072/EGS (Osma direktiva o DDV) in 86/560/EGS (Trinajsta direktiva o DDV), namesto uporabe navadnega mehanizma odbitka, splošno določenega z Direktivo 77/388/EGS ⁽³⁾ (Šesta direktiva o IVA), če se pridobitev blaga ne opravi preko stalne poslovne enote v Italiji, ampak neposredno preko glavnega sedeža, ki se nahaja v tujini.

Po mnenju Komisije je tak ukrep, ki otežuje izpolnjevanje davčnih obveznosti zadevnih davčnih zavezancev v nasprotju z določbami in temeljnimi načeli navedenih direktiv s področja DDV, na podlagi katerih mora imeti tuji davčni zavezanec, ki ima v Italiji stalno poslovno enoto, in ki iz te poslovne enote